

strømning, der er til de underordnede Statsfunktionærers Bestillinger. Og der er det, jeg tror, at den højtærede Regering kan glæde sig ved en saa rigelig Tilstrømning, at den ikke behøver at frygte for, at den er en daarlig Arbejdsgiver. Selv om det er de laveste Pladser, er der altid Hundreder og atter Hundreder Hænder udstrakte efter at faa dem.

Jeg skal bemærke, at jeg f. Eks. for nylig henvendte mig til Generaldirektoratet for Jernbanerne for at høre, hvad det blev til med en Ansøgning, som en ung Mand af mit Bekendtskab for et Aars Tid siden indgav om at blive Stationskarl. I Generaldirektoratet laa der ikke mindre end 1,400 velanbefalede Ansøgninger om disse Pladser; skønt der kun antages ca. 100 Stationskarle om Aaret. Ligeledes henvendte jeg mig paa Statens Maskinværksteder for en ung Haandværker paa Landet. Der er Tilstrømningen saa stærk, at Maskinchefen, og jeg mener med Rette, foreløbig havde standset Uddelingen af Skemaer, for at ikke alt for mange skulde blive skuffede. Det var nu med Hensyn til de lavest lønnede Bestillingsmænd. Gaar man saa et Skridt videre, til den saakaldte Assistentklasse, er Forholdet akkurat det samme. Hvor mange unge Mennesker er der ikke, der gøre sig al mulig Anstrengelse for, undertiden bruge deres Formue, ja sætte andre Bestillinger til Side, for netop at tilegne sig de Kundskaber, der fordres for at faa en Plads i en af Statens Etater — og dog alligevel ingen Plads opnaa, det er der mangfoldige Eksempler paa — og saa undertiden tabe de Lysten til andre Livserhverv. Sikkert er det, at jo mere attraaværdige disse Pladser blive, desto større bliver Skuffelsen.

Det ærede Medlem for Kellerup (Anders Jensen) udkastede her ved Finanslovens Iste Behandling den Tanke, om det ikke var rigtigt, indtil vi naaede en mere retfærdig Ordning af vor indirekte Beskatning, at Staten refunderede vore Landarbejdere den Finanstold, de maatte yde — jeg tror, det ærede Medlem nævnte en Sum af 17—18 Kr. aarlig. I Hovedbetragtningen er jeg enig med det ærede Medlem, ihvorvel jeg antager, at Sagen er praktisk uigennemførlig. Men ved denne Lejlighed tror jeg, det vilde være rigtigt at kaste Blikket tilbage paa denne Samfundsklasse. Vi have over 100,000 Landarbejdere, der for den allerstørste Dels Vedkommende vilde være kvalificerede til at kunne modtage de lavest lønnede Bestillinger i Statens Tjeneste, der her er

Tale om, og vilde betragte det som en Himmellykke, hvis de kunde faa en saadan Plads, men de ere ikke i Stand dertil. Disse 100,000 Landarbejdere betale ind i Statskassen omkring 2 Mill. Kr. i Told, som jeg, for at bruge det ærede Medlems Ord, vil kalde Blodpenge — maaske er Udtrykket stærkt nok, men jeg bruger blot det ærede Medlems Ord her. Er det rigtigt, spørger jeg, at vi nu alligevel blive ved at modtage disse Penge, blive ved at sige: Kom kun med de Penge, for at vi kunne dele dem ud til andre, der ere bedre stillede? For mig stiller det sig meget tvivlsomt, og det er saadanne Forhold, der for mig gøre det betænkeligt at stemme for Lovforslag af denne Art.

Poul Christensen: Jeg skal ikke forlænge denne Debat synderlig, idet det ikke er meget, jeg har paa Hjerte, og jeg i alt væsentligt er enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Guldbrandsen), der havde Ordet i Gaar i denne Sag. Jeg sigter herved nærmest til Lønningerne ved Jernbanerne. Jeg kunde selvfølgelig ogsaa for mit Vedkommende have ønsket, om Organisationsloven var bleven forelagt samtidig med de andre Love. Jeg tror nemlig, at det kan falde noget vanskeligt, efter at vi have gennemført Lønningsloven og Takstloven, bagefter, paa et senere Tidspunkt, at komme til at gennemføre Organisationsloven. Jeg tror ligesom en enkelt foregaaende Taler, at det netop er her, vi kunne øve vor største Indflydelse i Retning af Sparsommelighed, men at gaa saa langt til den anden Side, at tilraade at lade disse Forslag hvile, til vi faa et Forslag om Organisationsagen, vil jeg paa ingen Maade være med til. Jeg tror netop, at Forholdene ere saadanne, at vi maa se at faa disse Forslag igennem i indeværende Samling, og jeg vil paa Forhaand sige den højtærede Minister Tak, fordi han med Hensyn til Lønningsloven for Statsbanernes Personale saa nogenlunde er fulgt i det Fodspor, som er angivet af den nedsatte Jernbanekommission. De Hensyn, der for mig særlig have gjort sig gældende i Jernbanekommissionen, er for det første Hensynet til de ansattes Vel. Jeg tror, at dette er et Hensyn, som absolut maa stilles i første Række. Det andet Hensyn er Hensynet til det Udbytte, som Statsbanerne give, og jeg indrømmer, at det ringe Udbytte — ja, det er jo for indeværende Aar maaske ringere end ingen Ting — som Statsbanerne give,